

عنوان مقاله:

تقابل عشق و عقل در غزلیات و خسرو و شیرین نظامی

محل انتشار:

ششمین همایش ملی متن پژوهی ادبی نگاهی تازه به ادبیات داستانی معاصر (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

بهیه صفری دهنوی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد

مریم پناهی دهنوی - دانشجوی کارشناسی علوم تربیتی دانشگاه فرهنگیان شهید باهنر شهرکرد

خلاصه مقاله:

بدون تردید اشعار غنایی هیچمندی از آهنگ دلنواز عشق که برآمده از جوهر عواطف انسانی است، بی بهره نیست. زیرا عشق مایه زندگی است و هستی، بی آن به تعالی و کمال راه نخواهد یافت. نظامی یکی از بزرگترین شاعران ادبیات غنایی به شمار میرود که علاوه بر سرودن داستانهای عاشقانه، در غزل گویی به سبک عراقی نیز مهارت زیادی از خود نشان داده است. او در غزلیاتش همان خصوصیات سبک عراقی را برای مخاطبان در توصیف عشق بکار می گیرد و نزاع بین عقل و عشق را به خوبی بیان میکند. در میان محتوای غزلهای نظامی، عشق زمینی و مادی بیشتر جلوه گر است. که این از خصوصیات سبک خراسانی است و میتوان گفت که وی سبک عراقی و خراسانی را در غزلهایش تلفیق کرده است. نظامی در غزلهایش به توصیفات جسمانی معشوق اهمیت میدهد و با آوردن وصفهایی، به تعریف و تمجید آن میپردازد. ما در این پژوهش برآنیم تا به روش توصیفی-تحلیلی به بررسی تقابل عقل و عشق در غزلیات و به ویژه خسرو شیرین نظامی بپردازیم.

کلمات کلیدی:

اشعار غنایی، عشق، عقل، تقابل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/828770>

